

2

EXEQUIIS
Serenissimi Potentissimiq;
Principis ac Domini
DN. GEORGII WILHELMI,
Marchionis Brandenburgensis, S. R. J.
Archij Camerarij & Electoris, in Prussiâ,
Juliæ, Cliviæ ac Montium, Stetini, Pome-
raniæ, Cassubiorum & Vandalorum, nec
non in Silesiâ, Crosnæ & Carnoviæ Du-
cis, Burggravij Noribergensis, Principis
Rugiæ, Comitis Marcæ & Ravens-
burgi, Domini in Ra-
venstein,

S A C R U M

Devotissimæ Gratitudinis loco

Ser. ELect. b. r.

quondam Archiatro

HELVICO DIETERICO D.

Fieb.
In Monte Prussorum Regio
a. postrid. Id. Mart.
clo Is CXLII.

Prælo Reufneriano.

Est dolor in nobis; hic si quem tangit & angit,
Herculis adjuret Clinicus esse malum.
Est dolor in nobis; hic si quem pungit & urit,
Officium nescit pesq; manusq; suum.
Est dolor in nobis: hic dum sic turget & urget,
Neptunus montem diceret æquoreum.

Non tibi sit mirum, si sarcina dicta malorum
Prostrasset nuper me simul atq; semel;
Dum Ducas haud potui lethales tollere noxas
Arte mea, & vidi nuper obire DUCEM!
DUX erat, heu quondam! Prussorum: nobile BRENNI
Lumen, id Eclipsin nunc parit insolitam.
Dum GULIELMUS obit, patriæ Pater, ille GEORGIUS,
Obscurat Patrias Imperiiq; plagas.
Exuite ô rutilos vultus, dum lumina claudit
Princeps, Eclipsin sentit uterq; Polus.
Cur non indueret pullatas PRUSSIA vestes,
Nec fleat extinctum POMERIS orba Patrem?
BRENNORUM Sedes obducta tapetibus atris
Solvitur in lacrumas; MARCHICA Rura dolent.
Nubibus horrendis sunt tecta cacumina MONTIS,
CLIVIA tristatur JULIACUMq; Forum.
Quid memorem reliquos? In publica commoda peccas,
Si cohibes lacrymas SAXO vel HASSE tuas.
Vidi Ego, SAXONICAM nuper delatus in aulam,
ENSIFERI fletus rore madere genas:
Audivi semel atq; iterum ingeminare Dynasten,
Singulu medios impediente sonos;
O Bone, quid narras? Fraterne piissimus ille,
Illa mei potuit portio fida mori!
Et, bene si novi, qui Cattas temperat oras,
A Socero nequirit degenerare Gener.
Nolebas equidem, Princeps, me cedere; gratum
Ut faceres NOSTRO, passus abire tamen.
Non dubito, quin Te jam jam dolor occupet idem,
Augeat & luctus publica fama tuos.
TU, FRIDERICE, aperi vultus, oculoq; reducto
Adspice, quor tecum Pectora condolant!
In luctum veniunt Reges, & amazones albis
Funera sectantur sindonis induviis.
Sollicitum metire gregem, spissumq; Theatrum
Excute, quod deflet tristia BUSTA PATRIS.
Hæc Ego non fierem, dum tanto PRINCIPE privor,
Qui mihi tam Clemens DUXq; PATERq; fuit?
Dico, PATER; sic Me, sic novit amare ministros,
Quis posita in fido PRINCIPE Cura fuit.
Sed cur, objicies, tantus tibi mortuus Atlas?
Juvitne Ægrotum succus & herba nihil?
Hoc nihil est: Homines humana feramus oportet,
Ipse sibi Medicus non medicare potest.
Fac, potuisse aliquem seram protollere mortem,
Mortem qui potuit tollere, nemo fuit.
Quod si perpetuos Medicus sibi cuderet annos,
Cæsar pro Medicus Cæsar & ipse foret.

Miror.

Miror, quæ multos dementia ceperit, ut Me.
Culpent, si nequeam frangere tela necis.
Carnifici vitæ morbo suadere potestis,
Ut velit herois parcere PRINCIPIBUS.
Sic erit à morbo liber, qui nomine REGIS
Audit, & à Letho libera sceptræ geret.
Falleris! ô NOSTRO debebat parcere fatum,
Ut parcæ fieret liber ab Imperio?
Ut vellem! atq; utinam vitalibus hostibus ensem
Frangam, sic Medicus vñctor ubiq; forem!
Sum frustra! humanum nihil est, quod non sit humandum,
Nec, Lethi ut places numina dira, datur!
Quisq; suo's patimur Manes: sic hæc sacra constant:
Me mea perpetuò (sed mala) fata premunt:
Invida sors, locus inconstans, mendacia famæ,
Invida lingva, furor, gratia vana virūm.
Heu mala sors, quorsum rapis incluta PRINCIPIS offa?
Proh! quot damna creas, nec tibi lucra facis!
Hinc tot damna facis, quot captant æquora guttas,
Nec valeo anticipites enumerare vices.
Gratia me tenuit tua sola, ô DIVE VVILHELMĒ,
In mundo similis non erat ulla tuæ.
Quid tua mors meruit, Senior qui vivere Princeps
Nestoraq; annosum vincere dignus eras.
Non mihi Suada dedit, longas tibi dicere laudes,
Quas meret, ô PRINCEPS, nomen in orbe tuum.
Sed pietas & amor, quo te ceu Numen habebam,
Jussit, ut in lacrymas totus & omnis eam.
Eloquar haud ultrà, nec possum; lingua palato
Hæsit, & hæ voces obstupuere meæ.
Gratia Te Superūm beat! hic quod in orbe supersim
Lugeo, cur tecum non potui ire Comes?
Si mihi vixisses, de me vix causa fuisset
Turbæ, inter turbas, tot mala verba loqui.
Egregiam verò laudem! tu tu improba turba
Coneris nomen sic violare meum?
Conscia mens recti, plebis mendacia ride:
Invida quid frendes, quid mihi, Lingua, noces?
Vane Theon, me non tanges: id scilicet unum
Novisti, famam rodere, vane Theon.
Sed quas non acies invicta Calumnia stringit,
Ut caput hoc nostrum tangeret innocuum.
Thecaridas gladium subigens in cote, roganti,
Ad punctū acies ecquid acuta foret?
Respondet; stricto non ipsa Calumnia puncto,
Ista potest gladii vincere puncta mei!
Nil moror hanc aciem, sic invida tempora poscunt,
Sufficiat; vivo me placuisse DUCI!
ILLE satur vitæ, non nasci, noverat, herbas,
Quæ possint vires, Mors, prohibere tuas.
Novit, quod Chiron dudum sit mortuus, & qui
Restituit patriis Androgeona foci.
Quiq; Philoctetæ sanavit crura, Machaon,
Et quod Te decuit sanc Melampe mori!

Do

De me quid PRINCEPS potuit sperare, salutem
Cernens Ille suam, Parca, subesse tibi?
Noluit & mixtis Medicorum credere curis:
Sic voluit PRINCEPS: ergo quid invideat
Viderat Is nostræ dudum bona signa medelæ,
Et nostris voluit fidere muneribus.
Invide, quid tibi vis? Nullius taxo medelam:
Proh pudor! & nostram lurida taxet anus!
Hoc scio, si PRINCEPS redivivâ surgeret urnâ,
Nec morti culpam, nec mihi probra daret!
Vitam haud invitus voluisse ponere, vitâ
Si poterat Princeps auctior esse meâ!
Sed quorū ista crepo? rapiunt vota irrita venti:
Hanc pede quisq; suo debet obire viam.
Parca, nihil parcis! meruisti Cerbera dici:
Quidquid in orbe manet nomen id invideat.
Parca, age, quam parcis! gladium mihi porrige Parca;
Dispeream, si Te non jugulo enīc tuo!
Sed quo delabor? Calcanda hæc est via lethi
Mundo, qui Parcæ subjacet insidiis.
Vivimus in mundo: ut moriamur, vivimus omnes;
Dispiceat mundo vivere, dulce mori.
Quid contra legem niter? lex publica dicta est;
Illa semel nasci nos jubet, illa mori.
Parca fores claudit, per Parcam ad Foederis arcam
Itur; ea, ad cœlum, janua clausa, via est.
Parca, tuus PRINCEPS raptâ tibi clave minatur,
Quâ fueras vivo noxia CLAVIGERO!
Tradidit hanc Superis Custodibus, irrita pulsos
Parca diu, exspectes mitior ante fores.
Clave tuâ PATRIÆ nocuisti: noxia Clavis
BRENNORVM AULÆIS abstulit omne jubar.
Rex cœli ablatam nolit tibi reddere clavem,
Ut RELIQVIS DUCIBUS parcere Parca velis!
PRUSSIA mox fleret, si, Parcæ clave retentâ,
Corruat: ast DOMINO TRADITA CLAVIS OVAT!
Tuq; supergressus Primi quoq; Mobilis orbem,
Sanctus in Empyrea CLAVIGER arce clues.
Sæpe jocos inter, memini, recitare solebas,
Publius, & quidquid Livius altus habet:
Isti nunc sordent, sordetq; tuus tibi Flaccus,
Qui vacuo comes & dulce levamen erat.
Nunc ignota tibi mysteria pandit Olympus;
Nunc sapi, arcano doctus ab ore DEI.
Nil mihi nunc prodes: tibi nil Ego prodro: verum
In CINERES GRATIUS molior esse TUOS.
Et protot meritis, quæ gratâ prædico mente,
Ad Tumulum Versus addere malo duos.
AH! VIDE! QVI PARVO JACET HOC SVB COL-
LE, VIATOR!
IMPERII PRÆSES MAXIMUS ILLE FUIT!

Hist. Boevis, 13

